

Leto 1926/27

September

Mladenič z lilijo.

Pred tri sto petdeset in osmimi leti je bil rojen otrok iz imenitne rodbine Gonzagov, in krstili so ga za Alojzija. Umrl je v starosti tri in dvajsetih let, in letošnjega leta zadnji dan bo dve sto let, odkar je bil postavljen v oltar.

Če poznamo grajskega dečka iz Kastiljone, kako je bil izza mlada ves možat in resen v božjih rečeh; če opazujemo težki boj med ponosnim, svetskim očetom in odločnim, po Bogu hrepenečim sinom zavoljo vstopa v preprost, siromašen red; če spremljamo življensko pot Alojzija Gonzage od takrat, ko je ponavljal kot nerazumno dete v taboru za vojaki nedostojne šale, pa do njegove svetniške zadnje ure, tedaj spoznamo: Milost nam ga je dala; božji dar je bil in zgled, da je svetil svoji dobi, kakor sveti luč v temo; božji dar in zgled bo, dokler bo živela v srcih ljudi želja po čisti lepoti v Bogu in po življenju z njim. Cvetka, ki je vzbrstela tam pri Mantovi, se je razrastla v rožo-mogoto.

Ali poznaš, moj deček, Alojzija, svetnika z belo lilijo in z licem kakor lilija?

Ali veš, kako živo je varoval to lilijo sleherne oskrumbe?

Ali veš, kako je živel ves v samozataji on, ki so mu v zibelko položili botrino kneza-vladarja?

Ali veš, kako je bil velik v pokorščini, zvestobi in vdanosti?

Ali veš, kako je bil poln žareče, velike vere?

Ne rečem ti: pojdi in bodi, kakor je bil veliki tvoj vzornik! Kar je bilo dano njemu in se je izpolnilo v Alojziju, to se v enem izpolni v času stoletij. Zato, da sveti luč skozi temo. Ali vsaj oddaleč pojdi za njim; poskušaj slediti njegovim stopinjam! In ob uri preizkušnje ne zabi, da imaš zaščitnika pri Bogu.

Don Ferdinand: - Toda? Kaj točno se povedati?

Don Turco: - Mladí profesor je marljiv. Skiva nekaj velikega.

A. Žužek.

Don Ferdinand: - Vem, kaj hoče, s tem povedati!